

На него вѣтъ? Не; то не става, отговори единъ отъ тѣхъ, азъ му отстъпвамъ съ благодареніе моѣтъ стаѣ. И тѣй като мя зехъ извлѣкохъ мя на горѣ въ една горница, на коѣто *мобелитъ* бѣхъ една постелка, една *масса* и единъ столъ. Тамо въ неѣ стаичкѣ мя затворихъ самичкѣ както искахъ азъ. Като останѣхъ самъ, писахъ на Лодоискъ на дълго, и оправдавахъ ѣ ся подробно за всички погрѣшки които Пулосскый ми прикачи; описахъ ѣ испослѣ какво ми ся случи отъ часѣтъ на раздѣлѣтъ ни до тойзи часъ въ който мя прие Дурлинскый, като ѣ излагахъ и разговорѣтъ който имахъ съ него, и най-послѣ увѣрявахъ ѣ за моѣтъ кѣмъ неѣ най-нѣжнѣ и достоуважаемѣ любовь, още ѣ ся заклевахъ, че, щомъ ми даде потрѣбныѣ свѣдѣнїя за честь-тѣ си, ще ся изложѣ на всяко прѣмѣждіе за да ѣ избавѣ отъ ужасното ѣ робство.

Като запечатахъ писмото си, вгљбихъ ся весь въ размыслы, които мя привождахъ въ чудновато недоумѣнїе. «Да ли на наистинѣ бѣше Лодоиска, която ми подвѣрили онѣзи черапицы въ градинѣтъ? Да ли Пулосскый ся показа до толкозь несправедливѣ, дѣто да накаже чедото си за една любовь, коѣто и самъ бѣ одобрилъ? Да ли на ще да е до толкозь немилостивѣ, за да ѣ тури въ таквѣзь ужаснѣ тѣмницѣ? Ако и да бы го заслѣпила до толкозь умразата, за коѣто бѣше ми ся заклелъ, то пакъ, какъ бы могълъ самъ той да ся рѣши, да стане орѣдїе на таквозъ едно мщенїе? Но отъ другѣ странѣ,